# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
## DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
## της 24ης Οκτωβρίου 1996 *

1. Στην παρούσα δίκη, το Δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί της προσφυγής της Επιτροπής της 22ας Μαρτίου 1996, με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΚ, ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, από το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/118/ΕΟΚ [1] και από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/52/ΕΟΚ [2], επειδή δεν θέσπισε και δεν έθεσε σε ισχύ, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες αυτές και επειδή δεν ενημέρωσε σχετικά την Επιτροπή.

2. Σύμφωνα με τις προαναφερθείσες διατάξεις, τα κράτη μέλη ήσαν υποχρεωμένα να θέσουν σε ισχύ πριν από την 1η Ιανουαρίου 1994 τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθούν προς τις οδηγίες αυτές και να ενημερώσουν σχετικά την Επιτροπή.

3. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έλαβε, μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1994, καμιά κοινοποίηση σχετική με την προσαρμογή του εσωτερικού δικαίου στις προαναφερθείσες οδηγίες, η Επιτροπή απηύθυνε στην Ελληνική Κυβέρνηση στις 10 Φεβρουαρίου 1994 έγγραφο οχλήσεως στο οποίο υπογραμμίζει τη μη ενημέρωσή της και προσάπτει στην Ελληνική Κυβέρνηση ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη και από τις προαναφερθείσες οδηγίες, τάσσοντάς της προθεσμία δύο μηνών προκειμένου να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

4. Επειδή δεν έλαβε απάντηση στο έγγραφο αυτό από την Ελληνική Κυβέρνηση εντός της ταχθείσας προθεσμίας, η Επιτροπή απηύθυνε στις 21 Σεπτεμβρίου 1994 αιτιολογημένη γνώμη, στην οποία διαπιστώνει ότι, σύμφωνα με τις πληροφορίες που διέθετε, η Ελληνική Δημοκρατία δεν είχε προσαρμόσει το εσωτερικό της δίκαιο στις προαναφερθείσες οδηγίες ούτε είχε κοινοποιήσει κάτι σχετικό στην Επιτροπή, πράγμα που συνιστά παράβαση κράτους μέλους, και ως εκ τούτου ζήτησε τη θέσπιση των αναγκαίων μέτρων για τη μεταφορά των οδηγιών στο ελληνικό δίκαιο εντός προθεσμίας δύο μηνών.

5. Δεδομένου ότι, μετά την πάροδο πλέον του ενός έτους, η Επιτροπή δεν διέθετε κανένα στοιχείο περί του ότι η Ελληνική Δημοκρατία είχε μεταφέρει στο εσωτερικό

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η ισπανική.

1 — Οδηγία 92/118/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1992, για τον καθορισμό των όρων υγειονομικού ελέγχου καθώς και των υγειονομικών όρων που διέπουν το εμπόριο και τις εισαγωγές στην Κοινότητα προϊόντων που δεν υπόκεινται, όσον αφορά τους προαναφερόμενους όρους, στις ειδικές κοινοτικές ρυθμίσεις που αναφέρονται στο κεφάλαιο Ι του παραρτήματος Α της οδηγίας 89/662/ΕΟΚ και, όσον αφορά τους παθογόνους παράγοντες, της οδηγίας 90/425/ΕΟΚ (ΕΕ 1993, L 62, σ. 49).

2 — Οδηγία 93/52/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 24ης Ιουνίου 1993, περί τροποποιήσεως της οδηγίας 89/556/ΕΟΚ, για τον καθορισμό των υγειονομικών όρων που διέπουν το ενδοκοινοτικό εμπόριο και τις εισαγωγές εμβρύων κατοικιδίων βοοειδών από τρίτες χώρες (ΕΕ L 175, σ. 21).

της δίκαιο τις προαναφερθείσες οδηγίες, άσκησε την παρούσα προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Μαρτίου 1996.

6. Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Ελληνική Κυβέρνηση δεν κάνει λόγο για την παράβαση που της προσάπτεται, αλλά επικαλείται μόνον το γεγονός ότι δύο σχέδια προεδρικών διαταγμάτων, με τα οποία εναρμονίζεται η εθνική νομοθεσία προς τις διατάξεις των ανωτέρω οδηγιών, εκκρεμούν προς υπογραφή στον Υπουργό Γεωργίας.

7. Από το υπόμνημα αντικρούσεως της Ελληνικής Κυβερνήσεως προκύπτει σαφώς ότι, κατά τον χρόνο της ασκήσεως της προσφυγής από την Επιτροπή, η Ελληνική Δημοκρατία δεν είχε θεσπίσει τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να ενσωματώσει στο εσωτερικό της δίκαιο τις διατάξεις των οδηγιών αυτών, μολονότι η προς τούτο ταχθείσα προθεσμία είχε λήξει την 1η Ιανουαρίου 1994.

8. Επομένως, πρέπει να γίνουν δεκτά τα αιτήματα της Επιτροπής και, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, να καταδικαστεί το καθού κράτος μέλος στα δικαστικά έξοδα.

9. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο:

«1) Να αναγνωρίσει ότι η Ελληνική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΚ, από το άρθρο 20, παράγραφος 1, της οδηγίας 92/118/ΕΟΚ και από το άρθρο 2, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/52/ΕΟΚ, επειδή δεν θέσπισε και δεν έθεσε σε ισχύ, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς τις οδηγίες αυτές και επειδή δεν ενημέρωσε σχετικά την Επιτροπή.

2) Να καταδικάσει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.»